

til at naa et Resultat. Og hvorfor gøre vi det? Fordi det Spørgsmaal, det ærede Medlem her drager frem med megen Omhyggelighed, er det Spørgsmaal — jeg indrømmer det —, som deler Vandene. Og ønsker man de 100,000 Kr., eller hvor meget det maatte være, der nu komme ind ved Kirkebøsserne, henlagte til Hjælpekasserne, og mener man, der trænges til dem, og der bliver Strid om Brugen af dem, maa vi kunne enes om til næste Aar, hvis det er nødvendigt — og det tror jeg, at det vil blive —, at yde andre 100,000 Kr. til Hjælpekasserne i det Øjemed, hvorom der her er Tale. Jeg vil altsaa ikke være med til, at denne Sag skal strande paa Spørgsmaalet om Anvendelsen af, hvad der kommer ind i Kirkebøsserne.

I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa de Betragtninger, det ærede Medlem anstillede. Jeg skal blot bemærke, at inden jeg blev Medlem af den frie Fattiggasses Bestyrelse i Aarhus, paa en Tid, hvor Staten og Kommunen ikke ydede Tilskud til disse Kasser, indkom der alligevel ikke saa meget i Kirkebøsserne, som efter at Kommune og Stat havde begyndt at yde Tilskud. Jeg skal ikke komme ind paa Betragtninger herom. Forholdet er meget forskelligt omkring i Menighederne, yderst forskelligt. Det afhænger meget af, hvilken Præst man har, hvorledes han prædiker Evangeliet, om det er en Mand, der har megen Omsorg for de fattige, og selvfølgelig beror det paa Menighederne selv. Men jeg kan sige, at vi ville bidrage vort til i det nedsatte Udvalg at forhandle os til rette for hvert Tusind Kr., der ydes til Enker og de faderløse Børn. Det er et uundværligt Mittel i Kampen for at forhindre, at der vokser op en forkrøblet og daarlig Slægt.

Jeg skal tillade mig at anbefale Forslaget. Det er ikke det, vi kunde ønske, det er vel heller ikke det, som mange andre Medlemmer kunde ønske, men det viser, at det Raab, der har lydt i mange Aar, er trængt igennem. Naar Kommunerne ville benytte Loven, bliver det dog 750,000 Kr. — 750,000 blanke Kroner! —, som ved Hjælpekasserne stilles til Raadighed for Enker og faderløse. Tænk om blot Halvdelen af det Beløb skulde indsamles ad privat Vej, hvor haabløst det vilde være! Jeg takker den højtærede Indenrigsminister for dette Forslag, for den Beredvillighed, hvormed han har hørt paa os, naar vi have stillet vore Krav. Jeg haaber, at Gennemførelsen af Lovforslaget i indeværende Samling her i Folke-

tinget maa have Indflydelse paa det andet høje Tings Stilling til dette Forslag. Dermed skal jeg paa det bedste anbefale en velvillig Behandling i det kommende Udvalg af det Forslag, der foreligger.

K. I. Møller: Der er i denne Samling fremsat et Forslag fra privat Side om Hjælp til faderløse Børn. Det er imidlertid klart, at dette Forslag ikke i denne Samling kan blive til Lov, men som Loven nu er, ere ugifte Mødre med Børn bedre stillede end Enker med Børn. Dette Forhold er urimeligt, og derfor forekommer det mig og mange flere med mig, at der bør gøres noget for at raade Bod paa dette Forhold. Imidlertid maa det anses for at være overordentligt vanskeligt at give Regler for, hvor meget der skal ydes en Enke med uforsørgede Børn. Forholdene kunne være saa overordentlig forskellige, at det vilde blive uretfærdigt, hvis man fastsatte bestemte Regler. Jeg tror derfor, at vi blive nødte til at løse Spørgsmaalet ved Hjælp af det frie Skøn, og der forekommer det mig, at vi ikke have nogen Organisation, der bedre formaar at danne sig et saadant Skøn, end netop Bestyrelserne for Hjælpekasserne, og det er netop denne Tanke, der ligger til Grund for det foreliggende Forslag.

Om de enkelte Paragraffer vil jeg gøre et Par Bemærkninger. Jeg skal begynde med § 2 ligesom det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen). Jeg kan her delvis give det ærede Medlem Ret, jeg har fremsat de samme Bemærkninger, inden jeg hørte det ærede Medlem. Der staar nemlig, at Hjælpen skal ydes efter Skøn. Men man kan ikke befale nogen, hvad de skulle skønne, saaledes som den næste Sætning synes at antyde. Det er naturligvis heller ikke Forslagets Mening, at det skal være et bestemt Paalæg, det er vel en Henstilling til Overvejelse for Hjælpekassens Bestyrelse, at Hjælpen ikke maa nægtes, fordi vedkommende ikke er forsørgelsesberettiget i Kommunen. Men jeg indrømmer det ærede Medlem fra Ringkøbing, at dette er et vanskeligt Punkt. Jeg skal imidlertid ikke komme dybere ind paa dette, men vil kun sige, at jeg tror, Forslaget maa ændres derhen, at der ydes Refusion fra Forsørgelseskommunen paa en eller anden Maade, enten det nu skal være ved Tvang, eller der skal stilles Forhandling i Ud-sigt mellem de paagældende Kommuner.

Dernæst staar der i andet Stykke, at Understøttelsens Størrelse skal fastsættes